

[Niels Helveg Petersen]

føderalt sigte, og for mit eget vedkommende vil jeg sige, at jeg ikke ønsker det af to grunde. For det første mener jeg, at det er falsk tale. Når jeg tænker igennem, hvad jeg forstår ved en føderation, tror jeg i realiteten ikke, at noget nuværende EF-land for alvor ønsker en føderation, for hvad er en føderation egentlig? Ja, det er jo en statsdannelse med ét statsoverhoved, én regering, ét forsvar, ét retssystem. En sådan model for udviklingen af det europæiske samarbejde tror jeg overhovedet ikke på. Jeg tror ikke, det ville kunne fungere, hvis man overhovedet kunne skabe det, hvad man i øvrigt ikke kan.

Den anden grund til, at jeg trækker det frem, er, at selv om man kunne, er jeg altså ikke tilhænger af det. Jeg tror, at det er de europæiske nationalstaters sproglige, kulturelle, religiøse, sociale og økonomiske mangfoldighed, der gør Europa spændende. Det er mangfoldigheden, der er interessant, den skal bevares, og derfor bør nationalstaten forblive den vigtigste byggesten i den europæiske konstruktion. Derfor min afvisning af et føderalt sigte. Man kan vel sige, at det i egentligste forstand er en strid om ord – ja, men det er en strid om vigtige ord, og derfor bør man fra dansk side holde fast ved, at der ikke skal indbygges et føderalt sigte.

Jeg finder det endvidere overordentlig centralt, at Danmark i disse forhandlinger fastholder, at EF skal forblive et åbent samarbejde, at de 12 medlemslande er en begyndelse, ikke en slutten, at flere lande naturligt hører hjemme i det europæiske samarbejde, når de vil og kan. Og jeg tror, vi har gode allierede på dette område. Det er af central betydning, ikke mindst i forholdet til de øvrige nordiske lande. De nordiske landes medlemskab af EF giver os for første gang siden 1972 en enestående chance for at få løst vort markedspolitiske dilemma, der jo indtil nu har bestået i, at vi var med i EF, mens de øvrige nordiske lande stod udenfor.

Jeg finder det endvidere kolossalt vigtigt at få understreget i slutfasen, at miljøpolitikken er en sag, der virkelig bør fremmes stærkt under de afgørende forhandlinger. Hvis man indfører flertalsafgørelser om mindstekrav på miljøområdet, kan det få fantastisk stor betydning for miljøpolitikken i hele EF. Og her taler vi altså om miljøpolitikken for 330 millioner mennesker og ikke kun for 5 millioner danskere. Det vil være muligt at påvirke miljøpolitik-

ken positivt, gøre den progressiv over hele det europæiske område, hvis dette vedtages.

Jeg vil egentlig gerne bruge miljøpolitikken som et lille eksempel i forbindelse med den diskussion, som hr. Gade rejste på SF's vegne. Jeg forstår, at SF's grundsyn er, at nu er tiden inde til at standse den vesteuropæiske integration, vente lidt og vente på Østeuropa, eller sådan noget lignende. Jamen hvilken gevinst skulle Østeuropa have af, at EF f.eks. standsede sit samarbejde på det miljøpolitiske område, indtil man selv fandt frem til en bedre miljøpolitik? Skulle det være til gavn for nogen som helst? Jeg synes, det er et godt eksempel på, at opgaven her og nu ikke er at standse en god og værdifuld del af samarbejdet, heller ikke med den begrundelse, at man skal vente på andre – tværtimod!

Både i historisk og aktuel sammenhæng tillægger Det Radikale Venstre jo det militærpolitiske spørgsmål overordentlig stor betydning. Jeg vil ikke lægge skjul på, at Det Radikale Venstre langt havde foretrukket, at der ikke var indeholdt en forsvarspolitisk dimension i de foreliggende tekster. I mine og Det Radikale Venstres øjne er det det største minus, det største problem ved disse tekster. Situationen er, at Danmark ikke kan forhindre andre europæiske lande i at samarbejde på det militære område, som det jo i øvrigt allerede er tilfældet i et vist omfang inden for rammerne af Den Vesteuropæiske Union, og derfor må jeg sige, at det praktisk vigtigste i denne sag er, at Danmark ikke bliver bundet til at deltage. Det er til gengæld også ikke bare praktisk vigtigt, men af fundamental principiel betydning. For Det Radikale Venstre er det absolut vigtigt, ja, det allervigtigste, at vi med god samvittighed kan sige, at disse traktattekster ikke forpligter eller binder Danmark til at deltage i et militært samarbejde, vi ikke ønsker at deltage i. Jeg vil gerne takke både statsministeren og udenrigsministeren for deres udtalelser om dette og fremhæve, at i særdeleshed udenrigsministeren var krystalklar i sine udtalelser herom: Danmark påtager sig med disse tekster ingen forpligtelse til at deltage i et militært samarbejde inden for EF.

Om ØMU'en skal jeg gøre den ene betragtning, at når man kan enes om en tekst om en økonomisk-monetær union nu, skyldes det jo i realiteten, at man udskyder de hårde beslut-